

Sygnatura akt I C 875/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 06-10-2015 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Kinga Śliwińska – Buśkiewicz

Protokolant: Katarzyna Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 06-10-2015 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S. (1)

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.000 zł (siedem tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29.12.2014 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 843,40 zł (osiemset czterdzieści trzy złote czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Kinga Śliwińska – Buśkiewicz

Sygn. akt I C 875/15

UZASADNIENIE

Powódka P. S. (1) wniosła w dniu 14.04.2015 r. pozew przeciwko (...) S. A. z/s w Ł. o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 12 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29.12.2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powódka wywodziła, że w dniu 10.10.2004 r. babcia powódki zmarła na skutek obrażeń poniesionych w wypadku komunikacyjnym spowodowanym w dniu 22.09.2004r. przez B. W.. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanej. Pismem z dnia 25.11.2014 r. pełnomocnik powódki dokonał zgłoszenia roszczeń o wypłatę zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną przez powódkę krzywdę w kwocie 15.000 zł oraz wyznaczył 30-dniowy termin do spełnienia świadczenia. Pismem z dnia 09.12.2014 r. doręczonym pełnomocnikowi powódki w dniu 30.01.2015 r. pozwana poinformowała o przyznaniu na rzecz powódki kwoty 3.000 zł z uwagi na zgłoszone roszczenia.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Pozwana wskazała, że według jej oceny wyrażonej w postępowaniu likwidacyjnym, powódce zostało wypłacone świadczenie w wysokości odpowiadającej zakresowi krzywd, jakie powódka poniosła na skutek śmierci babci M. S.. Powódka mimo bolesnej i niespodziewanej straty nie wycofała się z życia, nie była pozbawiona oparcia w najbliższych, egzystująca bez rodziny. Nadto powódka nie udowodniła w sposób wystarczający, by reakcja żałoby wykraczała poza postać fizjologiczną. Powódka nie przejawia ostrych objawów żałoby, które świadczyłyby o doznanym uszczerbku na zdrowiu psychicznym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22.09.2004r. na drodze w miejscowości P. gm. C. kierujący samochodem marki F. o nr rej. (...) B. W. doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadącym samochodem marki V. o nr rej. (...), kierowanym przez J. S., w następstwie czego pasażerka pojazdu marki V. M. S. doznała obrażeń ciała, skutkujących jej śmiercią w dniu 10.10.2004r. (okoliczności bezsporne). Powódka jako wnuczka zmarłej M. S. pismem z dnia 25.11.2014r., doręczonym pozwanemu w dniu 28.11.2014r. zgłosiła pozwanemu towarzystwu szkodę w związku z powyższym wypadkiem drogowym z tytułu naruszenia dóbr osobistych, domagając się zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 15.000 zł. Pozwana w odpowiedzi na powyższe decyzją z dnia 09.12.2014r. przyznała powódce świadczenie w kwocie 3.000 zł (okoliczności bezsporne).

W chwili śmierci babcia powódki miała (...)lata i od kilku lat była na rencie chorobowej, przy czym w ostatnim okresie życia czuła się bardzo dobrze. Relacje powódki z babcią przed jej śmiercią były bardzo dobre. Powódka widywała się z nią codziennie, gdyż babcia pomagała swojemu synowi i synowej (rodzicom powódki) w wychowywaniu wnuczki. K. S. i jego żona pracowali bowiem zawodowo, a zmarła M. S. mieszkała na tej samej ulicy i zabierała wnuczkę po szkole do siebie, albo szła z nią do mieszkania syna, do którego miała klucze, a gdy ojciec powódki i jej matka szli do pracy na ranną zmianę, to matka K. S. odprowadzała jego córkę do szkoły. Babcia powódki także gotowała obiady dla rodziny, zabierała wnuczkę na wakacje nad morze albo do rodziny do S.. Powódka dowiedziała się o śmierci babci będąc u swoich drugich dziadków, tj. teściów swojego ojca. Zareagowała płaczem na tę wiadomość. Przez pewien okres czasu codziennie o określonej porze modliła się za babcię.

(dowód: zeznania świadka K. S. k. 51v, zeznania powódki k. 51v- 52)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania powódki i świadka K. S. oraz na podstawie zebranych w sprawie dokumentów.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki i świadka K. S., gdyż były one spójne, konsekwentne i korespondowały ze sobą. Dodatkowo należy podkreślić, że zarówno powódka, jak i świadek nie starali się wyolbrzymiać cierpienia P. S. (1), tylko rzeczowo przedstawili fakty z życia powódki i jej babci, które wskazują na wyjątkowo bliskie relacje i silne więzi.

Wartość dowodowa zgromadzonych dokumentów nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a zatem Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie powódki znajduje podstawę prawną w art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Do dóbr osobistych zaliczamy w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swobodę sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnicę korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukową, artystyczną, wynalazczą i racjonalizatorską (art. 23 k.c.).

Należy przy tym wskazać, że naruszenie dóbr osobistych wymienionych w art. 23 k.c. ma jedynie charakter katalogu przykładowego. Tym samym śmierć osoby najbliższej może stanowić, i w niniejszej sprawie stanowi, naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego, w tym powódki jako wnuczki zmarłej, i uzasadniać przyznanie jej zadośćuczynienia na tejże podstawie. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14.12.2007r. sygn. akt. I Aca 1137/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.10.2010r. sygn. akt. III CZP 76/10, lex nr 604152; Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13.07.2011r. sygn. akt. III CZP 32/11, lex nr 950584 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.01.2010r. sygn. akt IV CK 307/09).

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że spełnione są co do zasady przesłanki odpowiedzialności pozwanej wobec powódki w zakresie zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego spowodowanego śmiercią jej babci. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że B. W. spowodował wypadek drogowy, w którym obrażeń ciała doznała babcia powódki, a które skutkowały jej śmiercią w dniu 10.10.2004r., natomiast pojazd sprawcy posiadał polisę ubezpieczeniową OC u pozwanego (art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.). Nadto nie ma wątpliwości w świetle przeprowadzonych dowodów, że w wyniku tragicznej i nagłej śmierci babci powódki naruszono jej dobra osobiste poprzez **utratę więzi łączącej najbliższe osoby**. Rolą zadośćuczynienia jest kompensata doznanej krzywdy, w szczególności cierpienia, bólu i poczucia osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie cierpienia wywołanego utratą osoby bliskiej. Okoliczności wpływające na wysokość tego świadczenia to m.in.: dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, intensywność poczucia osamotnienia, cierpienia moralnych i wstrząsu psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej, rola jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, charakter i rodzaj zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, stopień w jakim pozostali członkowie będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy. Nie jest możliwe ustalenie miernika bólu i cierpienia po stracie bliskiej osoby, dlatego wspomniane kryteria należało traktować pomocniczo, a każdy przypadek powinien być rozpatrywany indywidualnie przy stosowaniu wszystkich istotnych elementów dla danej sprawy.

Rozważając wysokość zadośćuczynienia należnego powódce w świetle powyższych okoliczności, Sąd uznał, że należna powódce tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę kwota wynosi 10.000 zł. Nie ulega wątpliwości, że nagła śmierć M. S. w wypadku komunikacyjnym stanowiła dla powódki ogromny wstrząs. Babcia stanowiła dla powódki bardzo silne oparcie. Spędzała z nią dużo czasu, widywały się codziennie. M. S. pomagała synowi i synowej w wychowaniu wnuczki. Odprowadzała ją do szkoły, gotowała obiady, ale również uczestniczyła aktywnie w rozwoju psychicznym wnuczki wpajając jej uznawane przez siebie wartości, dbając o rozwój osobisty. Biorąc wszystkie opisane powyżej okoliczności pod uwagę, Sąd uznał, że należne powódce zadośćuczynienie winno być określone na poziomie 10 000 zł. Zatem skoro powódka otrzymała już od pozwanej 3000 zł, to Sąd uznał jej roszczenie w części i zasądził jej kwotę 7 000 zł na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. z ustawowymi odsetkami od dnia 29.12.2014r. do dnia zapłaty.

Co do odsetek Sąd przyjął za uzasadnione ich żądanie w zakresie zadośćuczynienia od dnia 29.12.2014r. do dnia zapłaty. Zgłoszenie szkody zostało dokonane w dniu 25.11.2014r., a zatem termin wymagalności roszczenia miał miejsce po upływie 30 dni (zgodnie z art. 14 ust. 1 powołanej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych oraz art. 817 § 1 kc). Podstawą prawną zasądzenia odsetek był art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 359 § 1 k.c.

Żądanie dalej idące ponad kwotę 7.000 zł oddalono jako nieuzasadnione w punkcie 2 wyroku.

Pozwana przegrała proces w 60 %, stąd też stosownie do treści art. 100 kpc Sąd stosunkowo rozdzielił koszty procesu. Powódka poniosła koszty w postaci opłaty sądowej w wysokości 600 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości stawek minimalnych określonych odrębnymi przepisami – 2400zł, opłaty skarbowej za pełnomocnictwa – 17 zł. Pozwana z kolei poniosła jedynie koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w łącznej kwocie 2417 zł. Koszty całego procesu wyniosły zatem razem 5434 zł. Powódka powinna z tego ponieść 40 %, czyli 2173,60zł, a pozwana pozostała część. Ponieważ powódka poniosła koszty w wysokości 3017 zł, zatem pozwana winna jej zwrócić koszty w wysokości 843,40 zł, którą to kwotę zasądzono w punkcie 3 wyroku.

SSR Kinga Śliwińska-Buśkiewicz